

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 484

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 30 iunie 2014

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 188 din 3 aprilie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2), art. 4 teza a doua raportat la art. 33 și art. 34, art. 9 alin. (3), art. 10 alin. (1), art. 11 alin. (1), art. 20 alin. (4), (5) și (7), art. 24 alin. (4), art. 27 alin. (1) și (4), art. 31, art. 33 alin. (1) lit. c și alin. (2), art. 34 alin. (1) și (2), art. 41 alin. (1) și art. 50 lit. b) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România....	2–6	național de cercetare-dezvoltare și inovare II, pentru perioada 2007—30 iunie 2014	10
Decizia nr. 219 din 15 aprilie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 260 alin. 1 din Codul penal din 1969, art. 361 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală din 1968 și art. III din Legea nr. 177/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României	6–10	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		3.637 — Ordin al ministrului educației naționale privind structura anului școlar 2014—2015.....	11–13
		ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ	
518. — Hotărâre pentru completarea art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 475/2007 privind aprobarea Planului		11. — Regulament privind stabilirea cerințelor prudențiale aplicabile societăților de administrare a investițiilor care administrează portofolii individuale de investiții, precum și pentru modificarea și completarea Regulamentului Autorității de Supraveghere Financiară nr. 3/2014 privind unele aspecte legate de aplicarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului și a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 188

din 3 aprilie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2), art. 4 teza a doua raportat la art. 33 și art. 34, art. 9 alin. (3), art. 10 alin. (1), art. 11 alin. (1), art. 20 alin. (4), (5) și (7), art. 24 alin. (4), art. 27 alin. (1) și (4), art. 31, art. 33 alin. (1) lit. c) și alin. (2), art. 34 alin. (1) și (2), art. 41 alin. (1) și art. 50 lit. b) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (2), art. 4, art. 9 alin. (3), art. 10, art. 11, art. 16—31, art. 33, art. 34 și art. 50 lit. b) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Monica-Ruxandra Frusinescu și Cornelia-Maria Popescu-Moscu în Dosarul nr. 1.591/3/2012 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 533 D/2013.

2. La apelul nominal răspunde autoarea excepției Monica-Ruxandra Frusinescu, prezentă personal și asistată de domnul avocat Marius Pantea din cadrul Baroului București. Se constată lipsa celorlalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocatului părții prezente, care arată că dispozițiile art. 1 alin. (2), art. 4, art. 9 alin. (3), art. 10, art. 11, art. 16—31, art. 33, art. 34 și art. 50 lit. b) din Legea nr. 165/2013 sunt neconstituționale. Se susține că, și în condițiile pronunțării de către Curtea Constituțională a Deciziei nr. 88 din 27 februarie 2014, prin care s-a constatat că dispozițiile art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013 sunt constituționale în măsura în care termenele prevăzute la art. 33 din aceeași lege nu se aplică și cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a legii, aceste dispoziții își păstrează caracterul neconstituțional. Se arată că textele criticate sunt neconstituționale atât sub aspectul termenelor, cât și sub cel al procedurii reglementate, fiind contrare prevederilor art. 21 din Constituție. Se face trimitere la Hotărârea-pilot a Curții Europene a Drepturilor Omului din 12 octombrie 2010, pronunțată în Cauza *Maria Atanasiu și alții împotriva României*, prin care instanța europeană a obligat statul român la adoptarea unor reguli de procedură clare și simplificate în materia procesului de restituire a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, care să asigure titularilor drepturilor de creață

recunoscute prin hotărâri judecătorești rămase definitive o garanție în privința realizării drepturilor. Se susține că această obligație nu este realizată prin dispozițiile Legii nr. 165/2013, întrucât termenele prevăzute sunt excesiv de lungi.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Se arată că prin dispozițiile Legii nr. 165/2013 legiuitorul a urmărit tocmai asigurarea unei proceduri care să permită finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, ca urmare a pronunțării de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului a hotărârii-pilot la care autorul excepției face referire.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 27 iunie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 1.591/3/2012, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (2), art. 4, art. 9 alin. (3), art. 10, art. 11, art. 16—31, art. 33, art. 34 și art. 50 lit. b) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România**, excepție ridicată de Monica-Ruxandra Frusinescu și Cornelia-Maria Popescu-Moscu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de restituire întemeiate pe dispozițiile Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, cerere ce a fost respinsă ca devenită prematură de către Tribunalul București, la data de 15 iulie 2013.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, referitor la pretinsa încălcare prin textele criticate a prevederilor art. 16 și art. 124 alin. (2) din Constituție, se arată că Legea nr. 165/2013 instituie în privința măsurilor reparatorii o nouă procedură, diferită de cea anterioară, care modifică în mod substanțial dreptul de a obține reparații prin echivalent ca urmare a preluării în mod abuziv a imobilelor în perioada regimului comunist, în comparație cu felul în care acest drept a fost reglementat prin Legea nr. 10/2001, instituind ca singură măsură reparatorie prin echivalent compensarea prin puncte, măsură ce se aplică și cererilor aflate pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013. Se susține că acest ultim aspect creează discriminare între titularii acestor cereri, care nu au fost soluționate până la data anterior arătată, din motive independente de voința lor, și persoanele ale căror cereri au fost soluționate până la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013 și care au beneficiat de măsuri reparatorii, potrivit dispozițiilor Legii nr. 10/2001, în condițiile introducerii simultane de către cele

două categorii de petenți a cererilor de acordare a reparațiilor prin echivalent.

7. Pentru aceleași motive, autoarele susțin încălcarea prin art. 4 din Legea nr. 165/2013 a principiului neretroactivității legii civile. Se arată că, potrivit acestui principiu, odată demarată o procedură, regulile nu pot fi schimbate pe parcursul acesteia, indiferent de durata sa, însă textele criticate impun aplicarea noii reglementări și situațiilor juridice născute anterior intrării lor în vigoare și prevăzute de Legea nr. 10/2001.

8. Se precizează, de asemenea, că normele criticate vin în directă contradicție cu dreptul la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, prevăzut la art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală. Se constată faptul că termenele instituite prin textele analizate sunt nerezonabile, conducând la tergiversarea procedurilor a căror finalizare a fost deja întârziată excesiv. Se observă, totodată, că Legea nr. 165/2013 nu reglementează și procedura ce trebuie urmată de către instanțele de judecată în aceste cauze, lacună legislativă ce generează o lipsă de transparență de natură a încălca dreptul constituțional anterior referit. Se arată, în acest sens, că termenul de 15 zile, de adoptare a normelor de aplicare a Legii nr. 165/2013, prevăzut la art. 5 alin. (4) a fost depășit, normele de aplicare nefiind adoptate până la data invocării excepției de neconstituționalitate, și că nerespectarea acestui termen va avea ca efect încălcarea celorlalte termene prevăzute prin legea criticată.

9. Autoarele susțin că dispozițiile art. 1 alin. (2), art. 4, art. 9 alin. (3), art. 10, art. 11, art. 16—31, art. 24 alin. (4), art. 33, art. 34 și art. 50 lit. b) din Legea nr. 165/2013 limitează în mod abuziv exercitarea atributelor dreptului de proprietate, contravenind și prevederilor art. 44 și art. 46 din Constituție. Se arată că această unică modalitate de compensare instituită se realizează printr-o procedură anevoioasă, care presupune respectarea unor termene îndelungate și care nu oferă garanția unei satisfaceri complete a prejudiciului suferit. Se observă, în acest sens, că valorificarea punctelor în numerar nu poate fi înfăptuită mai devreme de 1 iulie 2017, conform dispozițiilor art. 31 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, și că această procedură presupune emiterea unui titlu de plată pentru cel mult 14% din numărul punctelor acordate prin decizia de compensare, potrivit prevederilor art. 31 alin. (2) din aceeași lege.

10. Se mai arată că textele criticate încalcă dispozițiile art. 20 din Constituție, conform cărora dacă există neconcordanță între pactele și tratatele privind drepturile fundamentale ale omului la care România este parte și legile interne, au prioritate reglementările internaționale. Se face trimitere la Hotărârea-pilot a Curții Europene a Drepturilor Omului din 12 octombrie 2010, pronunțată în Cauza *Maria Atanasiu și alții împotriva României*, prin care instanța europeană, condamnând statul român, a reținut ineficiența mecanismului de despăgubire sau de restituire, constatând că se impune implementarea unor măsuri generale care să permită realizarea efectivă și rapidă a dreptului urmărit; s-a subliniat, cu această ocazie, necesitatea implementării unor proceduri simplificate și eficiente, întemeiate pe măsuri legislative și pe o practică judiciară și administrativă coerentă, precum și necesitatea adoptării unor reguli de procedură clare și simplificate, care să acorde sistemului de despăgubire o previzibilitate sporită. Se susține că textele criticate nu îndeplinesc criteriile arătate, impunându-se modificarea lor.

11. **Tribunalul București — Secția a V-a civilă** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se susține că textele criticate nu retroactivează, ci se aplică tuturor cauzelor aflate pe rolul instanțelor, nesoluționate la momentul intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013. Se arată că prin dispozițiile criticate nu este încălcat nici accesul liber la justiție, întrucât chiar art. 33 și art. 35 din legea analizată prevăd posibilitatea persoanei

îndreptățite de a se adresa justiției în cazul respingerii cererii sale de restituire, dar și în cazul în care unitatea deținătoare nu emite decizia/dispoziția motivată în termenul legal stabilit la art. 33, fiind astfel asigurat liberul acces la justiție pentru realizarea controlului activității unității administrative în cauză. De asemenea, instanța de judecată are în vedere contextul adoptării Legii nr. 165/2013, și anume ca urmare a pronunțării de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului a Hotărârii-pilot în Cauza *Maria Atanasiu și alții împotriva României* și a considerentelor pe care această instanță le-a reținut cu privire la necesitatea adoptării unor măsuri eficiente în materia restituirii, dar cu respectarea marjei de apreciere de care beneficiază autoritățile naționale în acest domeniu.

12. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

13. **Avocatul Poporului** susține că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. Se arată că prevederile art. 1 alin. (2) (în redactarea anterioară modificării intervenite prin Legea nr. 368/2013) și ale art. 50 lit. b) din Legea nr. 165/2013 aduc atingere principiului egalității în fața legii consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât toate persoanele care au depus notificări potrivit Legii nr. 10/2001 se află într-o situație juridică identică, dobândind vocația fie la restituirea în natură, fie la măsuri reparatorii prin echivalent, care pot consta și în compensarea cu alte bunuri ori servicii oferite în echivalent de deținător; or, prin eliminarea modalității de compensare cu alte bunuri ori servicii oferite în echivalent se generează o discriminare între aceste persoane.

14. În al doilea rând, Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 4, raportate la art. 33 din Legea nr. 165/2013, aduc atingere principiului neretroactivității, consacrat de art. 15 alin. (2) din Constituție. Se arată că, în aplicarea acestor norme, instanțele judecătorești au respins cererile de chemare în judecată ca prematur introduse, deși acestea au fost formulate în anii precedenți, anterior intrării în vigoare a noului act normativ, și că ele acționează asupra fazei inițiale de constituire a situației juridice, modificând în mod esențial regimul juridic creat prin depunerea cererilor de chemare în judecată în termenul legal, cu încălcarea principiului *tempus regit actum*.

15. Avocatul Poporului apreciază ca fiind întemeiate și criticile de neconstituționalitate ale art. 4 din Legea nr. 165/2013 cu referire la încălcarea principiului egalității în drepturi, întrucât, prin aplicarea noilor dispoziții ale Legii nr. 165/2013 și proceselor aflate pe rolul instanțelor judecătorești, deși acestea, ca și cele deja finalizate, au fost declanșate prin cereri de chemare în judecată depuse în aceeași perioadă prevăzută de Legea nr. 10/2001, se creează o stare de discriminare între persoanele ale căror procese s-au finalizat (acestea beneficiind de un tratament juridic favorabil) și cele ale căror procese erau încă nesoluționate la momentul reglementării Legii nr. 165/2013 și al căror curs va fi întrerupt (așa cum practica o arată, ca urmare a admiterii excepției prematurității cererii de chemare în judecată, excepție invocată din oficiu).

16. În fine, Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 16—31 din cap. III al Legii nr. 165/2013 aduc atingere prevederilor art. 20 și art. 44 din Constituție. Se susține că, în speță, procedura de acordare a măsurilor reparatorii stabilită de Legea nr. 165/2013 este un doar greoaie, ci și de lungă durată, și că aceasta nu conduce la pronunțarea unor soluții concrete și finale în perioade scurte de timp, în dosarele nerezolvate de ani de zile, deoarece noile termene în care legiuitorul a impus să fie soluționate cererile depuse în urmă cu 12 ani nu sunt rezonabile. Se susține că, în aceste condiții, dreptul de proprietate apare ca fiind iluzoriu, fiind supus unor ingerințe din partea legiuitorului,

care nu răspund exigențelor de legalitate și proporționalitate între interesele generale și imperativele apărării drepturilor fundamentale ale indivizilor.

17. În privința celorlalte critici de neconstituționalitate, Avocatul Poporului face precizarea că nu pot fi reținute, textele legale indicate fiind în concordanță cu principiile constituționale invocate.

18. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile autoarei excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

19. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

20. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, art. 1 alin. (2), art. 4, art. 9 alin. (3), art. 10, art. 11, art. 16—31, art. 33, art. 34 și art. 50 lit. b) din Legea nr. 165/2013. Din analiza excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că autorul excepției critică, în realitate, prevederile art. 1 alin. (2), art. 4 teza a doua raportat la art. 33 și art. 34, art. 9 alin. (3), art. 10 alin. (1), art. 11 alin. (1), art. 20 alin. (4), (5) și (7), art. 24 alin. (4), art. 27 alin. (1) și (4), art. 31, art. 33 alin. (1) lit. c) și alin. (2), art. 34 alin. (1) și (2), art. 41 alin. (1) și art. 50 lit. b) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013.

— Art. 1 alin. (2): „În situația în care restituirea în natură a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist nu mai este posibilă, singura măsură reparatorie în echivalent care se acordă este compensarea prin puncte, prevăzută în cap. III.”;

— Art. 4: „Dispozițiile prezentei legi se aplică cererilor formulate și depuse, în termen legal, la entitățile investite de lege, nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi, cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor, precum și cauzelor aflate pe rolul Curții Europene a Drepturilor Omului suspendate în temeiul Hotărârii-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată în Cauza Maria Atanasiu și alții împotriva României, la data intrării în vigoare a prezentei legi.”;

— Art. 9 alin. (3): „Predarea terenurilor disponibile către comisia locală de fond funciar se face numai după validarea de către comisia județeană de fond funciar și Comisia de Fond Funciar a Municipiului București a propunerilor de punere în posesie pe aceste terenuri, dar nu mai târziu de 1 ianuarie 2015.”;

— Art. 10 alin. (1): „(1) Până la data de 1 martie 2014, Agenția Națională de Cadastru și Publicitate Imobiliară va realiza, pentru fiecare județ și la nivel național, situația comparativă a cererilor și disponibilului de teren, în condițiile prevăzute la art. 6 alin. (2).”;

— Art. 11 alin. (1): „(1) Comisiile locale și județene de fond funciar sau, după caz, Comisia de Fond Funciar a Municipiului București au obligația de a soluționa toate cererile de restituire, de a efectua punerile în posesie și de a elibera titlurile de proprietate până la data de 1 ianuarie 2016.”;

— Art. 20 alin. (4), (5) și (7): „(4) Până la data de 1 ianuarie 2015, Agenția Domeniilor Statului publică pe pagina sa de

internet și transmite Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților lista imobilelor din Fondul național. Lista se completează cu imobilele care se transmit în proprietatea privată a statului și în administrarea Agenției Domeniilor Statului, în condițiile prezentei legi.

(5) Terenurile puse la dispoziția comisiilor locale în vederea finalizării procesului de restituire, dar nerestituite foștilor proprietari până la data de 1 ianuarie 2016 intră, de drept, în Fondul național și sunt afectate valorificării punctelor acordate potrivit prezentei legi. [...]

(7) Până la data de 1 ianuarie 2015, Comisia Națională va face publică valoarea fiecărui imobil din Fondul național, așa cum rezultă ea prin aplicarea grilei notariale valabile la data intrării în vigoare a prezentei legi. Pentru imobilele trecute în Fondul național ulterior datei de 1 ianuarie 2015, valoarea se publică în termen de 30 de zile.”;

— Art. 24 alin. (4): „(4) În cazul în care din documentele depuse la dosarul de restituire nu rezultă prețul plătit fostului proprietar sau moștenitorilor legali ori testamentari ai acestuia pentru tranzacționarea dreptului de proprietate, punctele vor reprezenta echivalentul a 15% din valoarea stabilită conform art. 21 alin. (6).”;

— Art. 27 alin. (1) și (4): „(1) Punctele acordate prin decizia de compensare pot fi valorificate prin achiziționarea de imobile din Fondul național la licitația publică națională, începând cu data de 1 ianuarie 2016. [...]

(4) Regulamentul de organizare a licitației se aprobă de către Comisia Națională până la data de 1 iulie 2015 și se publică pe pagina de internet a Agenției Domeniilor Statului, a Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară și a Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților.”;

— Art. 31: „(1) În termen de 3 ani de la emiterea deciziei de compensare prin puncte, dar nu mai devreme de 1 ianuarie 2017, deținătorul poate opta pentru valorificarea punctelor și în numerar.

(2) În aplicarea alin. (1), deținătorul poate solicita, anual, după 1 ianuarie 2017, Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților emiterea unui titlu de plată pentru cel mult 14% din numărul punctelor acordate prin decizia de compensare și nevalorificate în cadrul licitațiilor naționale de imobile. Ultima tranșă va reprezenta 16% din numărul punctelor acordate.

(3) Sumele cuprinse în titlurile prevăzute la alin. (2) se plătesc de către Ministerul Finanțelor Publice în cel mult 180 de zile de la emitere.

(4) Punctele netransformate în numerar se pot valorifica în continuare în cadrul licitațiilor naționale de imobile.

(5) Modalitatea de valorificare în numerar se stabilește prin normele de aplicare a prezentei legi.”;

— Art. 33: „(1) Entitățile investite de lege au obligația de a soluționa cererile formulate potrivit Legii nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, înregistrate și nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi și de a emite decizie de admitere sau de respingere a acestora, după cum urmează:

a) în termen de 12 luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr de până la 2.500 de cereri;

b) în termen de 24 de luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr cuprins între 2.500 și 5.000 de cereri;

c) în termen de 36 de luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr de peste 5.000 de cereri.

(2) Termenele prevăzute la alin. (1) curg de la data de 1 ianuarie 2014.

(3) Entitățile investite de lege au obligația de a stabili numărul cererilor înregistrate și nesoluționate, de a afișa aceste date la sediul lor și de a le comunica Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților. Datele transmise de entitățile investite

de lege vor fi centralizate și publicate pe pagina de internet a Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților.

(4) Cererile se analizează în ordinea înregistrării lor la entitățile prevăzute la alin. (1).”;

— Art. 34: „(1) Dosarele înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni.

(2) Dosarele care vor fi transmise Secretariatului Comisiei Naționale ulterior datei intrării în vigoare a prezentei legi vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data înregistrării lor, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni.

(3) Numărul dosarelor prevăzute la alin. (1) și data înregistrării dosarelor prevăzute la alin. (2) se publică pe pagina de internet a Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților și se comunică, la cerere, persoanelor îndreptățite.”;

— Art. 41 alin. (1): „(1) Plata sumelor de bani reprezentând despăgubiri în dosarele aprobate de către Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor înainte de intrarea în vigoare a prezentei legi, precum și a sumelor stabilite prin hotărâri judecătorești, rămase definitive și irevocabile la data intrării în vigoare a prezentei legi, se face în termen de 5 ani, în tranșe anuale egale, începând cu 1 ianuarie 2014.”;

— Art. 50: „La data intrării în vigoare a prezentei legi: [...]”

b) orice dispoziție referitoare la evaluarea imobilelor potrivit standardelor internaționale de evaluare și la măsura reparatorie a compensării cu alte bunuri sau servicii oferite în echivalent, prevăzute în Legea nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se abrogă. [...]”.

21. Se susține că textul criticat încalcă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) referitoare la neretroactivitatea legii, ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 20 cu privire la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție, ale art. 44 cu privire la dreptul de proprietate privată, ale art. 46 privind dreptul la moștenire și ale art. 124 alin. (2) cu privire la înfăptuirea justiției.

22. Curtea reține că soluția legislativă prevăzută inițial de către art. 1 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 a fost modificată prin dispozițiile Legii nr. 368/2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 819 din 21 decembrie 2013, dobândind o configurație normativă diferită. Astfel, pe lângă compensarea prin puncte, a fost introdusă și compensarea prin bunuri.

23. Curtea constată că întrucât litigiul în care s-a ridicat excepția de neconstituționalitate se află pe rolul instanțelor de judecată și după data intrării în vigoare a Legii nr. 368/2013, forma inițială a art. 1 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 nu a produs și nu produce efecte juridice în cauză, astfel încât Curtea să poată face aplicarea considerentelor Deciziei nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, noua soluție legislativă aplicându-se imediat și cauzelor aflate în curs de judecată. Curtea constată, astfel, că prevederile art. 1 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, în forma lor inițială, nu mai sunt în vigoare și nici nu își produc efecte juridice în cauză.

24. Observațiile anterioare sunt valabile *mutatis mutandis* și în cazul dispozițiilor art. 50 lit. b) din Legea nr. 165/2013, din cuprinsul cărora autorii excepției critică teza a doua, cu privire la abrogarea oricărei dispoziții referitoare la măsura reparatorie a compensării cu alte bunuri oferite în echivalent, prevăzute în

Legea nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, motiv pentru care, textul criticat nu este incident în cauză.

25. Pentru aceste motive, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate având ca obiect dispozițiile art. 1 alin. (2) și art. 50 lit. b) din Legea nr. 165/2013 este inadmisibilă, în temeiul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căruia „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia.”

26. În ceea ce privește pretinsa neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua, criticate de autorii excepției prin raportare la art. 33 din Legea nr. 165/2013, Curtea constată că prin Decizia nr. 88 din 27 februarie 2014*) a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România sunt constituționale în măsura în care termenele prevăzute la art. 33 din aceeași lege nu se aplică și cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a legii. Pentru aceste motive, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a devenit inadmisibilă sub aspectul acestei critici.

27. Potrivit dispozițiilor art. 147 alin. (1) și (4) din Constituție, în procesul de aplicare și interpretare a legislației incidente în speța dedusă soluționării, instanța de judecată urmează să respecte deciziile Curții Constituționale atât sub aspectul dispozitivului, cât și al considerentelor pe care acestea se sprijină. Prin urmare, chiar dacă, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale — de exemplu, Decizia nr. 61 din 21 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 204 din 10 aprilie 2013, Decizia nr. 319 din 29 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 274 din 25 aprilie 2012, și Decizia nr. 223 din 13 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 18 aprilie 2012 —, deciziile anterioare de constatare a neconstituționalității reprezintă temei al revizuirii conform art. 322 pct. 10 din Codul de procedură civilă din 1865 sau art. 509 alin. (1) pct. 11 din noul Cod de procedură civilă, după caz.

28. Referitor la dispozițiile art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013, criticate de autorii excepției prin raportare la prevederile art. 34 din aceeași lege, Curtea reține că acestea din urmă nu au incidență în prezenta cauză, ele având aplicabilitate în cazul dosarelor înregistrate sau transmise la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor, motiv pentru care Curtea constată că, din perspectiva acestei critici, excepția urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

29. Potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia”. Or, „legătura cu soluționarea cauzei” presupune atât aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecării, cât și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate,

*) Decizia nr. 88 din 27 februarie 2014 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 281 din 16 aprilie 2014.

condiții ce trebuie întrunite cumulativ, pentru a fi satisfăcute exigențele pe care le impun dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 în privința pertinentei excepției de neconstituționalitate în desfășurarea procesului.

30. În ceea ce privește dispozițiile art. 9 alin. (3), art. 10 alin. (1), art. 11 alin. (1), art. 20 alin. (4), (5) și (7), art. 24 alin. (4), art. 27 alin. (1) și (4), art. 31, art. 33 alin. (1) lit. c) și alin. (2), art. 34 alin. (1) și (2) și art. 41 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, Curtea constată, pe de o parte, autoarele excepției de neconstituționalitate nu au calitatea de cesionar al drepturilor ce fac obiectul Dosarului nr. 1.591/3/2012 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă în cadrul căruia a fost invocată prezenta

31. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportat la art. 33 din Legea nr. 165/2013, excepție ridicată de Monica-Ruxandra Frusinescu și Cornelia-Maria Popescu-Moscu în Dosarul nr. 1.591/3/2012 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2), art. 4 teza a doua raportat la art. 34, art. 9 alin. (3), art. 10 alin. (1), art. 11 alin. (1), art. 20 alin. (4), (5) și (7), art. 24 alin. (4), art. 27 alin. (1) și (4), art. 31, art. 33 alin. (1) lit. c) și alin. (2), art. 34 alin. (1) și (2), art. 41 alin. (1) și art. 50 lit. b) din Legea nr. 165/2013, excepție ridicată de aceleași autoare în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a V-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 3 aprilie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 219

din 15 aprilie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 260 alin. 1 din Codul penal din 1969, art. 361 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală din 1968 și art. III din Legea nr. 177/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 260 din Codul penal din 1969, art. 361 lit. a) din Codul de procedură penală din 1968 și art. III pct. 1 și pct. 2 din Legea nr. 177/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României, excepție ridicată de Liviu Marian Stelea în Dosarul nr. 1.098/310/2012 al Judecătoriei Sinaia și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 722 D/2013.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Se arată că textele criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 31 octombrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 1.098/310/2012, **Judecătoria Sinaia a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 260 din Codul penal din 1969, art. 361 lit. a) din Codul de procedură penală din 1968 și art. III pct. 1 și pct. 2 din Legea nr. 177/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României**, excepție ridicată de Liviu Marian Stelea într-o cauză având ca obiect stabilirea vinovăției autorului excepției sub aspectul săvârșirii infracțiunii de măturie mincinoasă, prevăzută la art. 260 din Codul penal din 1969.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că sintagma „nu spune tot ce știe” din cuprinsul art. 260 alin. 1 din Codul penal din 1969 nu are în vedere faptul că martorul poate răspunde doar la întrebările adresate de către instanță și că nu se poate reține în sarcina acestuia vreo culpă în privința omisiunii instanței de a formula întrebări cu privire la aspecte relevante în vederea soluționării cauzei. Se arată, de asemenea, că expresia „face afirmații mincinoase” din cuprinsul aceleiași norme de incriminare este de natură a încălca prezumția de nevinovăție prevăzută la art. 23 alin. (11) din Constituție. Se susține că întreaga reglementare a infracțiunii de măturie mincinoasă este excesiv incriminatoare, nedistingând după cum fapta săvârșită produce sau nu consecințe juridice prin lezarea intereselor uneia dintre părți sau ale altei persoane, aspect ce contravine dispozițiilor art. 21 alin. (3) teza întâi din Legea fundamentală, ce garantează dreptul la un proces echitabil.

6. Cu privire la pretinsa neconstituționalitate a prevederilor art. 361 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală din 1968, se susține că acestea discriminează persoanele interesate să promoveze apel contra sentințelor pronunțate de judecătorii în raport cu persoanele împotriva cărora au fost pronunțate sentințe de către alte categorii de instanțe care au competența de a pronunța hotărârți în primă instanță. Se arată că textul criticat încalcă și liberul acces la justiție al persoanelor din prima categorie, lipsindu-le pe acestea în mod nejustificat de accesul la calea de atac a apelului. Se susține că, pentru aceste motive, dispozițiile art. 361 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală din 1968 contravin și prevederilor art. 6, art. 13 și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și, în consecință, normei constituționale prevăzute la art. 148 alin. (2).

7. Referitor la abrogarea prin dispozițiile art. III pct. 1 din Legea nr. 177/2010 a alin. 6 al art. 303 din Codul de procedură penală din 1968 — care prevedea suspendarea de către instanță, prin încheiere motivată, a judecării în cazul în care a fost sesizată Curtea Constituțională cu o excepție de neconstituționalitate —, se arată că aceasta este de natură a încălca principiul securității raporturilor juridice, dând prioritate aplicării, prin prisma pct. 2 al art. III din Legea nr. 177/2010 — ce reglementează revizuirea în cazul deciziilor Curții Constituționale —, a principiului reparării prejudiciului produs, fără a fi urmărită prevenirea producerii lui. Se susține că textul criticat încalcă dreptul la un proces echitabil prevăzut la art. 21 alin. (3) din Constituție și art. 6 din Convenție.

8. În ceea ce privește pretinsa neconstituționalitate a prevederilor art. III pct. 1 din Legea nr. 177/2010, se arată că reglementarea revizuirii în cazul deciziilor Curții Constituționale reprezintă o reparație tardivă instituită de legiuitor în detrimentul garanției unui proces echitabil care a existat la art. 303 alin. 6 Codul de procedură penală din 1968, până la data abrogării sale prin art. III pct. 1 din Legea nr. 177/2010.

9. **Judecătoria Sinaia** opinează că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă din perspectiva criticilor referitoare la dispozițiile art. 260 din Codul penal din 1969, întrucât autorul excepției de neconstituționalitate solicită modificarea textului analizat, aspect ce excedează competenței instanței de contencios constituțional.

10. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 361 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală din 1968 și ale art. III din Legea nr. 177/2010, instanța apreciază că aceasta este neîntemeiată și face trimitere la deciziile Curții Constituționale nr. 1.610 din 20 decembrie 2011 și nr. 612 din 12 iunie 2012.

11. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 260 din Codul penal din 1969, art. 361 lit. a) din Codul de procedură penală din 1968 și art. III pct. 1 și pct. 2 din Legea nr. 177/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României. Din analiza excepției de neconstituționalitate, Curtea reține însă că autorul critică, în realitate, prevederile art. 260 alin. 1 din Codul penal din 1969, art. 361 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală din 1968 și art. III din Legea nr. 177/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 4 octombrie 2010, care au următorul cuprins:

— Art. 260 alin. 1 din Codul penal din 1969: *„Fapta martorului care într-o cauză penală, civilă, disciplinară sau în orice altă cauză în care se ascultă martori, face afirmații mincinoase, ori nu spune tot ce știe privitor la împrejurările esențiale asupra cărora a fost întrebat, se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.”;*

— Art. 361 alin. 1 lit. a) Codul de procedură penală din 1968: *„Sentințele pot fi atacate cu apel. Nu pot fi atacate cu apel: a) sentințele pronunțate de judecătorii”;*

— Art. III din Legea nr. 177/2010: *„Codul de procedură penală al României, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 78 din 30 aprilie 1997, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:*

1. La articolul 303, alineatul 6 se abrogă.

2. După articolul 408¹ se introduce un nou articol, articolul 408², cu următorul cuprins:

«Revizuirea în cazul deciziilor Curții Constituționale

Art. 408². — *Hotărârile definitive pronunțate în cauzele în care Curtea Constituțională a admis o excepție de neconstituționalitate pot fi supuse revizuirii, dacă soluția pronunțată în cauză s-a întemeiat pe dispoziția legală declarată neconstituțională sau pe alte dispoziții din actul atacat care, în mod necesar și evident, nu pot fi dissociate de prevederile menționate în sesizare.*

Pot cere revizuirea:

a) *oricare parte din proces, în limitele calității sale procesuale;*

b) *soțul și rudele apropiate ale condamnatului, chiar și după moartea acestuia;*

c) *procurorul.*

Cererea de revizuire se introduce la instanța care a pronunțat hotărârea rămasă definitivă a cărei revizuire se cere.

Cererea de revizuire se poate face în termen de 3 luni de la publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a deciziei Curții Constituționale.

Dispozițiile art. 408¹ alin. 5—11 se aplică în mod corespunzător.

Hotărârea instanței de revizuire este supusă aceluiași căi de atac ca și hotărârea supusă revizuirii.»

15. Dispozițiile art. 260 alin. 1 din Codul penal din 1969 au fost abrogate prin art. 250 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, fiind preluate la art. 273 alin. (1) din Codul penal în vigoare. Prevederile art. 361 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală din 1968 au fost abrogate prin art. 108 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013, nefiind preluate în Codul de procedură penală în vigoare. Având însă în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care Curtea a statuat că sintagma „în vigoare” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, Curtea reține ca obiect al prezentei excepții de neconstituționalitate prevederile art. 260 alin. 1 din Codul penal din 1969, art. 361 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală din 1968 și art. III din Legea nr. 177/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României.

16. Autorul excepției susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 cu privire la egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (1) și alin. (3) teza întâi referitoare la accesul liber la justiție și, respectiv, la dreptul la un proces echitabil, ale art. 23 alin. (11) privind prezumția de nevinovăție și ale art. 148 alin. (2) referitor la aplicarea cu prioritate a prevederilor tratatelor constitutive ale Uniunii Europene și a celorlalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu, precum și dispozițiilor art. 6, art. 13 și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale cu privire la dreptul la un proces echitabil, la dreptul la un recurs efectiv și, respectiv, la interzicerea discriminării.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, cu privire la dispozițiile art. 260 alin. 1 din Codul penal din 1969, Curtea constată că autorul excepției critică ambele variante de realizare a elementului material al laturii obiective a infracțiunii de măturie mincinoasă, în forma prevăzută la alin. 1 al art. 260, respectiv cea în care martorul face afirmații mincinoase privitor la împrejurările esențiale asupra cărora a fost întrebă și cea în care martorul nu spune tot ce știe cu privire la aceleași împrejurări. În privința variantei comise, acesta arată că sintagma „face afirmații mincinoase” este de natură a încălca prezumția de nevinovăție, prevăzută la art. 23 alin. (11) din Constituție. Referitor la varianta omisivă, se susține că martorul poate răspunde doar la întrebările adresate de către instanță și că nu se poate reține în sarcina lui vreă culpă în privința omisiunii instanței de a formula întrebări cu privire la aspecte relevante în vederea soluționării cauzei.

18. În ceea ce privește primul aspect al criticii de neconstituționalitate, Curtea reține că sintagma „face afirmații mincinoase” nu încălcă prezumția de nevinovăție, întrucât, la fel ca și în cazul celorlalte infracțiuni, constatarea săvârșirii infracțiunii de măturie mincinoasă și sancționarea ei urmează a fi făcute de către instanța de judecată competentă, în urma cercetării judecătorești, atunci când se constată că fapta există, că ea a fost săvârșită de către inculpat și că aceasta constituie infracțiune, iar până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare persoana în cauză este prezumată a fi nevinovată.

19. Referitor la cel de-al doilea aspect al criticii formulate, Curtea constată că obligația martorului de a declara tot ceea ce știe cu privire la aspectele cauzei este prevăzută la art. 83 din Codul de procedură penală din 1968, potrivit căruia „Persoana chemată ca martor este obligată să se înfățișeze la locul, ziua și ora arătate în citație și are datoria să declare tot ce știe cu privire la faptele cauzei”. De asemenea, Curtea reține că dispozițiile art. 260 alin. 1 din Codul penal din 1969 circumstanțiază obligația martorului de a nu ascunde nimic din ceea ce știe tocmai cu privire la împrejurările esențiale ale săvârșirii faptei asupra cărora a fost întrebă de către organele judiciare. Pentru aceste motive, Curtea constată că dispozițiile art. 260 alin. 1 din Codul penal din 1969 nu contravin prevederilor constituționale ale art. 23 alin. (11).

20. Curtea observă că autorul excepției susține, totodată, că întreaga reglementare a infracțiunii de măturie mincinoasă este excesiv incriminatoare, nedistingând după cum fapta săvârșită produce sau nu consecințe juridice prin lezarea intereselor uneia dintre părți sau ale altei persoane, aspect ce contravine dispozițiilor art. 21 alin. (3) teza întâi din Legea fundamentală, ce garantează dreptul la un proces echitabil. În acest ultim sens, dar și în privința celorlalte două aspecte analizate, se propune, *de lege ferenda*, reformularea normei criticate. Curtea reține însă că, potrivit prevederilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, eventuala modificare sau completare a dispozițiilor art. 260 alin. 1 din Codul penal din 1969 este de competența exclusivă a legiuitorului, excedând competenței Curții Constituționale.

21. Cu privire la dispozițiile art. 361 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală din 1968, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității acestora, prin raportare la critici de neconstituționalitate similare, prin Decizia nr. 612 din 12 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 30 iunie 2012, prin care a respins ca nefundată excepția de neconstituționalitate. Prin această decizie, Curtea a arătat că anterior adoptării Legii nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, era posibilă atacarea cu apel a sentințelor pronunțate de judecătorii numai în cazurile prevăzute de lege, de data aceasta,

legiuitorului a instituit o regulă, potrivit căreia orice hotărâre pronunțată la nivelul judecătoreștii va putea fi atacată uzând de o singură cale de atac, respectiv a recursului. În acest sens, Curtea a reținut că normele de reglementare a competenței instanțelor judecătorești, a gradelor de jurisdicție, precum și a căilor de atac constituie reguli de procedură, a căror stabilire, potrivit prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție, se poate face numai prin lege și că legea procesual penală promovează, ca regulă, judecarea procesului penal în 3 grade de jurisdicție: prima instanță, apel și recurs. În același timp, Curtea a observat că pentru anumite cazuri speciale, determinate de natura infracțiunilor care constituie obiectul procesului penal ori de calitatea făptuitorului, legea prevede, cu deplină justificare constituțională, ca excepție, existența doar a două grade de jurisdicție: primă instanță și recurs.

22. Curtea a statuat că reglementarea unei singure căi ordinare de atac nu este de natură să îngrădească dreptul de acces liber la justiție, persoanele interesate putându-se adresa atât primei instanțe, cât și celei de recurs, cu oricare dintre cererile procedurale prevăzute de lege, indiferent de numărul gradelor de jurisdicție, și că părțile își pot exercita dreptul la apărare în tot cursul procesului penal, inclusiv în faza de urmărire penală, în primă instanță ori în calea de atac. Curtea a mai reținut că stabilirea competenței, precum și instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, deci și reglementarea căilor de atac, este de competența exclusivă a legiuitorului și că acesta este sensul art. 129 din Constituție, text care face referire la „condițiile legii”, atunci când reglementează exercitarea căilor de atac, astfel încât criticile de neconstituționalitate nu pot fi reținute. Referitor la încălcarea principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea a constatat că instituirea unor reguli speciale, inclusiv în ceea ce privește căile de atac, nu este contrară principiului egalității atât timp cât ele asigură egalitatea juridică a cetățenilor în utilizarea lor.

23. Totodată, Curtea a subliniat faptul că părțile au posibilitatea de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces public, judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, într-un termen rezonabil, condiții care sunt asigurate și în situația judecării cauzelor în primă instanță de către judecătorii. De asemenea, s-a arătat că este asigurat și dreptul la două grade de jurisdicție (judecata în primă instanță și judecata în recurs) în materie penală, reglementat de art. 2 paragraful 1 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenție. Prin urmare, Curtea a conchis că, atâta vreme cât sunt respectate aceste limite, legiuitorul național poate introduce sau elimina, în funcție de nevoile sociale care impun o anumită politică penală, oricâte grade de jurisdicție consideră necesare; altfel spus, reglementările internaționale nu impun un anumit număr maxim al gradelor de jurisdicție sau al căilor de atac, ci numai un număr minim, care este deplin respectat.

24. Curtea a mai constatat că limitele instituite de art. 2 paragraful 1 din Protocolul nr. 7 la Convenție pot constitui obiectul unor restrângeri în sensul art. 2 paragraful 2 din același protocol, potrivit căruia dreptul oricărei persoane declarate vinovate de o infracțiune de către o instanță de judecată de a cere examinarea condamnării sale de o jurisdicție superioară poate face obiectul unor excepții în cazul infracțiunilor minore.

25. Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. III din Legea nr. 177/2010, prin raportare la aceleași critici de neconstituționalitate, prin Decizia nr. 1.610 din 20 decembrie 2011, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 151 din 7 martie 2012, prin care a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate și a reținut că textul criticat, eliminând obligația suspendării judecării cauzei în situația sesizării Curții Constituționale cu o excepție de

neconstituționalitate, nu încalcă principiul egalității, întrucât, așa cum s-a statuat în jurisprudența Curții Constituționale, acesta nu presupune uniformitate și impune ca la situații egale să corespundă un tratament egal, iar la situații diferite să existe un tratament diferit.

26. Curtea a reținut că, tot astfel, nu pot fi primite susținerile referitoare la încălcarea prevederilor art. 21 din Legea fundamentală, deoarece dispozițiile legale criticate nu îngrădesc posibilitatea părților interesate de a se adresa instanțelor judecătorești și de a valorifica în acest cadru toate garanțiile dreptului la un proces echitabil, întrucât, așa cum rezultă din chiar conținutul prevederilor criticate, în măsura în care s-a admis o excepție de neconstituționalitate, aceasta poate constitui motiv de revizuire a unei hotărâri definitive pronunțate, dacă soluția dată s-a întemeiat pe dispoziția declarată neconstituțională sau pe alte dispoziții din actul atacat, care, în mod necesar și evident, nu pot fi disociate de prevederile menționate în sesizare. În plus, Curtea a observat că prin continuarea judecării în cauzele în care a fost sesizată Curtea Constituțională cu o excepție de neconstituționalitate, se dă expresie exigenței constituționale consacrate de art. 21 alin. (3) potrivit căreia părțile au dreptul la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil (a se vedea în acest sens și Decizia nr. 1.106 din 22 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 4 octombrie 2010, și Decizia nr. 1.422 din 20 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 880 din 13 decembrie 2011).

27. Prin Decizia nr. 188 din 6 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 269 din 24 aprilie 2012, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția invocată, constatând că opțiunea legiuitorului în sensul abrogării măsurii suspendării de drept se întemeiază pe faptul că invocarea excepțiilor de neconstituționalitate de către părți a fost folosită de multe ori ca modalitate de a întârzia judecarea cauzelor. Curtea a constatat că, în condițiile în care scopul măsurii suspendării de drept a judecării cauzelor la instanțele de fond a fost acela de a asigura părților o garanție procesuală în exercitarea dreptului la un proces echitabil și a dreptului la apărare, prin eliminarea posibilității judecării cauzei în temeiul unei dispoziții legale considerate a fi neconstituționale, realitatea a dovedit că această măsură s-a transformat, în majoritatea cazurilor, într-un instrument menit să tergiverseze soluționarea cauzelor aflate pe rolul instanțelor judecătorești. Curtea a subliniat faptul că reglementarea a încurajat abuzul de drept procesual și arbitrarul într-o formă care nu poate fi sancționată, atâta vreme cât suspendarea procesului este privită ca o consecință imediată și necesară a exercitării accesului liber la justiție. Astfel, Curtea a conchis că scopul primordial al controlului de constituționalitate — interesul general al societății de a asana legislația în vigoare de prevederile afectate de vicii de neconstituționalitate — a fost pervertit într-un scop eminent personal al unor părți litigante, care au folosit excepția de neconstituționalitate drept pretext pentru amânarea soluției pronunțate de instanța în fața căreia a fost dedus litigiul. Or, Curtea a reținut că, prin adoptarea Legii nr. 177/2010, voința legiuitorului a fost aceea de a elimina posibilitatea invocării excepției de neconstituționalitate în alt scop decât cel prevăzut de Constituție și lege, preîntâmpinând, pentru viitor, exercitarea abuzivă de către părți a acestui drept procesual. Mai mult, Curtea a observat că măsura adoptată asigură echilibrul procesual între persoane cu interese contrare, fiind menită să garanteze egalitatea de arme a acestora, prin determinarea cadrului legal de exercitare a drepturilor lor legitime.

28. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluția deciziilor invocate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

29. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Liviu Marian Stelea în Dosarul nr. 1.098/310/2012 al Judecătorei Sinaia și constată că dispozițiile art. 260 alin. 1 din Codul penal din 1969, art. 361 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală din 1968 și art. III din Legea nr. 177/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Sinaia și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 15 aprilie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru completarea art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 475/2007 privind aprobarea Planului național de cercetare-dezvoltare și inovare II, pentru perioada 2007—30 iunie 2014

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — După alineatul (1) al articolului 1 din Hotărârea Guvernului nr. 475/2007 privind aprobarea Planului național de cercetare-dezvoltare și inovare II, pentru perioada 2007—30 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 371 din 31 mai 2007, se introduce un nou alineat, alineatul (2), cu următorul cuprins:

„(2) Pentru programele «Resurse umane» și «Idei» din Planul național II (PN II), perioada de implementare se prelungește până cel târziu la data de 31 decembrie 2014.”

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul educației naționale,

Remus Pricopie

p. Ministrul delegat pentru învățământ superior,
cercetare științifică și dezvoltare tehnologică,

Emil Florin Albotă,

secretar de stat

Ministrul finanțelor publice,

Ioana-Maria Petrescu

p. Ministrul delegat pentru buget,

Gheorghe Gherghina,

secretar de stat

București, 26 iunie 2014.

Nr. 518.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE

ORDIN privind structura anului școlar 2014—2015

În conformitate cu Hotărârea Guvernului nr. 185/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației Naționale, cu modificările și completările ulterioare,
în temeiul art. 94 alin. (2) lit. r) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației naționale emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Anul școlar 2014—2015 are 36 de săptămâni de cursuri, însumând 177 de zile lucrătoare.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1) se stabilesc următoarele:

a) pentru clasele terminale din învățământul liceal, anul școlar are 37 de săptămâni, din care durata cursurilor este de 33 de săptămâni, 4 săptămâni fiind dedicate desfășurării examenului național de bacalaureat. Cursurile claselor terminale se încheie în data de 29 mai 2015;

b) pentru clasa a VIII-a, anul școlar are 36 de săptămâni, din care durata cursurilor este de 35 de săptămâni, o săptămână fiind dedicată desfășurării evaluării naționale. Cursurile claselor a VIII-a se încheie în data de 12 iunie 2015;

c) pentru clasele din învățământul liceal — filiera tehnologică, cu excepția claselor terminale, durata cursurilor este cea stabilită prin planurile-cadru de învățământ în vigoare;

d) pentru clasele din învățământul profesional, durata cursurilor este cea stabilită prin planurile-cadru de învățământ în vigoare;

e) pentru învățământul special — clasele a IX-a — a XI-a, ciclul inferior al liceului, filiera tehnologică, durata cursurilor este de 37 de săptămâni, însumând 181 de zile;

f) stagiile de pregătire practică pentru care au optat absolvenții ciclului inferior al liceului, filiera tehnologică, cuprind 720 de ore care se desfășoară în perioada propusă de unitatea de învățământ organizatoare și aprobată de inspectoratul școlar, conform structurii anului școlar, cu respectarea vacanțelor;

g) pentru învățământul postliceal (școală postliceală și școală de maiștri), durata cursurilor este cea stabilită prin planurile-cadru de învățământ în vigoare.

Art. 2. — Anul școlar 2014—2015 începe pe data de 1 septembrie 2014, se încheie pe data de 31 august 2015 și se structurează pe două semestre, după cum urmează:

Semestrul I

Cursuri — luni, 15 septembrie 2014 — vineri, 19 decembrie 2014

În perioada 1—9 noiembrie 2014, clasele din învățământul primar și grupele din învățământul preșcolar sunt în vacanță.

Vacanța de iarnă — sâmbătă, 20 decembrie 2014 — duminică, 4 ianuarie 2015

Cursuri — luni, 5 ianuarie 2015 — vineri, 30 ianuarie 2015

Vacanța intersemestrială — sâmbătă, 31 ianuarie 2015 — duminică, 8 februarie 2015

Semestrul al II-lea

Cursuri — luni, 9 februarie 2015 — vineri, 10 aprilie 2015

Vacanța de primăvară — sâmbătă, 11 aprilie 2015 — duminică, 19 aprilie 2015

Cursuri — luni, 20 aprilie 2015 — vineri, 19 iunie 2015

Vacanța de vară — sâmbătă, 20 iunie 2015 — duminică, 13 septembrie 2015

Art. 3. — (1) În zilele libere prevăzute de lege nu se organizează cursuri.

(2) Unitățile de învățământ și inspectoratele școlare vor marca prin manifestări specifice ziua de 5 octombrie — Ziua internațională a educației și ziua de 5 iunie — Ziua învățătorului, conform planificărilor existente la nivelul fiecărei unități de învățământ preuniversitar.

Art. 4. — (1) Săptămâna 6—10 aprilie 2015 din semestrul al doilea este săptămână dedicată activităților extracurriculare și extrașcolare, în cadrul programului numit „Școala altfel: Să știi mai multe, să fii mai bun!”, având un orar specific.

(2) Tipurile de activități care se organizează în săptămâna menționată la alin. (1), modalitățile de organizare și responsabilitățile se stabilesc conform anexei care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 5. — (1) Tezele din semestrul I al anului școlar 2014—2015 se susțin, de regulă, până la data de 19 decembrie 2014.

(2) Tezele din semestrul al II-lea al anului școlar 2014—2015 se susțin, de regulă, până la data de 22 mai 2015.

Art. 6. — (1) În situații deosebite, bine fundamentate, în funcție de condițiile climatice locale speciale și de specificul școlii, inspectoratele școlare pot aproba, la cererea conducerii unităților de învățământ, modificări ale structurii anului școlar stabilite prin prezentul ordin.

(2) Solicitarea de modificare a structurii anului școlar se face după consultarea consiliului reprezentativ al părinților din unitatea/unitățile de învățământ respectivă/respective.

(3) Aprobarea modificării structurii anului școlar, menționată la alin. (1), se acordă în condițiile asigurării unui număr de zile de cursuri cel puțin egal cu cel stabilit la art. 1, precum și a posibilității ca toți elevii să participe, fără restricții, la examenele și evaluările naționale: evaluarea națională a absolvenților clasei a VIII-a, examenul de bacalaureat, examenele de certificare a competențelor profesionale, examenele de atestare a competențelor, examenele de absolvire.

Art. 7. — Calendarul examenelor/evaluărilor naționale, al examenelor de absolvire, respectiv de certificare/atestare a competențelor profesionale/a competențelor, precum și calendarul admiterii în clasa a IX-a se aprobă prin ordine distincte ale ministrului educației naționale.

Art. 8. — Direcția generală educație și învățare pe tot parcursul vieții, Direcția generală învățământ în limbile minorităților, Direcția generală management, resurse umane și rețea școlară națională, inspectoratele școlare județene și al municipiului București, precum și conducerile unităților de învățământ duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 9. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației naționale,
Remus Pricopie

București, 19 iunie 2014.
Nr. 3.637.

Programul „Școala altfel: Să știi mai multe, să fii mai bun!”

Prevederi generale

1. Săptămâna 6—10 aprilie 2015 va fi dedicată activităților educative extracurriculare și extrașcolare, în cadrul programului numit „Școala altfel: Să știi mai multe, să fii mai bun!”. În această săptămână nu se organizează cursuri conform orarului obișnuit al unității de învățământ, iar programul „Școala altfel: Să știi mai multe, să fii mai bun!” se va desfășura în conformitate cu un orar special.

2. Scopul acestui program este implicarea tuturor copiilor preșcolari/elevilor și a cadrelor didactice în activități care să răspundă intereselor și preocupărilor diverse ale copiilor preșcolari/elevilor, să pună în valoare talentele și capacitățile acestora în diferite domenii, nu neapărat în cele prezente în curriculumul național, și să stimuleze participarea lor la acțiuni variate, în contexte nonformale.

3. În perioada 6—10 aprilie 2015, Ministerul Educației Naționale organizează, de regulă, etapele naționale ale olimpiadelor școlare pe discipline de învățământ și, după caz, ale concursurilor școlare.

4. În programul „Școala altfel: Să știi mai multe, să fii mai bun!”, elaborat și organizat de fiecare unitate de învățământ, vor fi incluși toți copiii preșcolari/elevii și toate cadrele didactice care nu participă la etapele naționale ale olimpiadelor și concursurilor școlare.

Planificarea și aprobarea programului

5. În vederea elaborării programului de activități, în timpul primului semestru, se vor solicita propuneri elevilor, la orele de dirigenție, și cadrelor didactice, în cadrul ședințelor comisiilor metodice, părinților, în cadrul ședințelor cu părinții, precum și reprezentanților autorităților administrației publice locale/ai comunității, în cadrul ședințelor consiliului de administrație.

6. După colectarea propunerilor se vor desfășura dezbateri în colectivele de elevi, în consiliul elevilor, în consiliul profesoral și în comitetul reprezentativ al părinților, în vederea adoptării programului agreat de majoritatea elevilor și a cadrelor didactice.

7. Modalitatea de selecție a activităților propuse se decide la nivelul unităților de învățământ și presupune implicarea, în egală măsură, a elevilor, a cadrelor didactice, a părinților, astfel încât proiectele și activitățile selectate să corespundă obiectivelor educaționale specifice comunității școlare, fiind un rezultat al opțiunilor acesteia.

8. Tipurile de activități care se organizează în săptămâna menționată, durata acestora, modalitățile de organizare și responsabilitățile se stabilesc în consiliul profesoral și se aprobă de către consiliul de administrație al unității de învățământ, până la data de 13 februarie 2015.

9. Consilierul educativ din unitatea de învățământ centralizează propunerile agreate, în vederea includerii acestora în Calendarul activităților educative al unității de învățământ, ca domeniu distinct: programul „Școala altfel: Să știi mai multe, să fii mai bun!”.

10. Conducerile unităților de învățământ vor asigura popularizarea programului „Școala altfel: Să știi mai multe, să fii mai bun!”, la nivel local pentru crearea unui impact pozitiv al activităților organizate, atât la nivelul unității de învățământ, cât și la nivelul comunității.

11. Unitățile de învățământ sunt încurajate să permită participarea părinților, a voluntarilor, a reprezentanților mass-mediei și a publicului larg la activitățile care se pretează la acest tip de deschidere spre comunitate.

Conținutul și organizarea programului

12. Se recomandă elaborarea unor proiecte la nivelul grupelor de preșcolari/claselor, al grupurilor de clase sau al unității de învățământ, care să urmărească și să permită realizarea unor obiective educaționale prin activități care, în programul normal din perioada cursurilor, nu se pot derula.

13. Proiectele se pot organiza și în consorțiile școlare, în parteneriat cu alte unități de învățământ, cu organizații neguvernamentale, cu palatele și cluburile copiilor, cu cluburile sportive școlare, cu direcțiile de tineret și sport, cu taberele școlare, cu instituții culturale și științifice (institute de cercetări, instituții de învățământ superior etc.), cu poliția, jandarmeria, inspectoratele pentru situații de urgență, cu direcțiile de sănătate publică, agențiile pentru protecția mediului etc.

14. Atât elevii, cât și cadrele didactice vor alege activitățile la care doresc să participe, din lista celor propuse. De asemenea, se va avea în vedere posibilitatea implicării părinților care doresc acest lucru, precum și a altor parteneri.

15. Fiecare activitate la care participă copiii preșcolari/elevii trebuie să fie coordonată de un număr corespunzător de cadre didactice. Indiferent de tipurile de activități organizate, conducerea unității de învățământ și cadrele didactice vor lua toate măsurile pentru asigurarea supravegherii copiilor preșcolari/elevilor și a securității acestora.

16. Tipurile de activități care pot fi organizate în cadrul programului „Școala altfel: Să știi mai multe, să fii mai bun!” pot include:

- activități culturale;
- activități tehnico-științifice;
- activități sportive;
- activități de educație pentru cetățenie democratică, pentru promovarea valorilor umanitare (inclusiv voluntariat, caritate, implicare activă în societate, responsabilitate socială, relații și comunicare etc.);
- activități de educație pentru sănătate și stil de viață sănătos (inclusiv referitoare la dependență de calculator, siguranță pe internet etc.);
- activități de educație ecologică și de protecție a mediului (inclusiv colectare selectivă, economisirea energiei, energie alternativă etc.);
- activități de educație rutieră, PSI, educație pentru reacții corecte în situații de urgență etc.;
- altele.

Aceste activități se vor organiza sub diferite forme, de exemplu:

- ateliere de teatru, dans, muzică, arte plastice, educație media și cinematografică;
- competiții organizate la nivelul școlii, al grupurilor de școli, al localității sau al județului;
- mese rotunde, dezbateri;
- activități de voluntariat sau de interes comunitar;
- campanii antitutun/antialcool/antipoluare/de prevenire a delincvenței juvenile/de prevenire a traficului de persoane etc.;
- proiecte comunitare, de responsabilitate socială;
- peer-education;
- schimburi de experiență;
- vizite de studii;
- tabere/școli de creație sau de cercetare;
- parteneriate educaționale și tematice la nivel de unități de învățământ, pe plan intern și internațional, pentru dezvoltarea aptitudinilor pentru lucrul în echipă și în proiecte.

Monitorizare și evaluare

17. Activitățile vor fi organizate în fiecare zi lucrătoare a săptămânii menționate, acoperind cel puțin numărul de ore prevăzut în orarul obișnuit al școlii, atât pentru elevi, cât și pentru cadrele didactice.

18. După aprobarea de către consiliul de administrație, programul adoptat devine obligatoriu, atât pentru elevi, cât și pentru cadrele didactice.

19. Elevii au obligația de a participa la activitățile pentru care s-au înscris, absențele fiind înregistrate în catalog la rubrica „Purtare”.

20. Activitățile aprobate se vor menționa în condica de prezență a cadrelor didactice și vor fi monitorizate de conducerea unității de învățământ.

21. Fiecare unitate de învățământ va elabora instrumente și criterii de evaluare a activităților desfășurate în săptămâna „Școala altfel: Să știi mai multe, să fii mai bun!”. Elaborarea criteriilor se va realiza printr-o procedură transparentă, prin implicarea elevilor, părinților și a cadrelor didactice, cu consultarea, după caz, a partenerilor din afara unității de învățământ implicați în program. Instrumentele și criteriile de evaluare vor fi avizate de către consiliul profesoral, aprobate de către consiliul de administrație și anunțate comunității școlare și publicului larg cu cel puțin 3 săptămâni înainte de începerea activităților propriu-zise.

22. Directorul unității de învățământ, consilierul educativ și șeful comisiei pentru evaluarea și asigurarea calității vor monitoriza și vor evalua activitățile din cadrul programului „Școala altfel: Să știi mai multe, să fii mai bun!”, folosind instrumentele și criteriile aprobate.

23. Inspectoratele școlare vor delega reprezentanți pentru a monitoriza activitățile organizate de către unitățile de învățământ în cadrul programului „Școala altfel: Să știi mai multe, să fii mai bun!”.

24. După încheierea vacanței de primăvară, în fiecare unitate de învățământ, în cadrul primului consiliu profesoral se va analiza calitatea activităților organizate, rezultatele educaționale ale acestora, precum și modalitățile de ameliorare a planificării și organizării programului „Școala altfel: Să știi mai multe, să fii mai bun!”. La activitatea de analiză din cadrul consiliului profesoral vor participa și reprezentanți ai elevilor și părinților, care vor prezenta puncte de vedere asupra activităților derulate în program. Directorul unității de învățământ va prezenta un raport de monitorizare a calității activităților planificate.

25. La sfârșitul anului școlar, inspectoratele școlare vor include în raportul privind starea învățământului un capitol referitor la relevanța și valoarea formativă a tuturor activităților desfășurate în cadrul programului „Școala altfel: Să știi mai multe, să fii mai bun!”, evidențiind nivelul interesului manifestat de elevi și cadre didactice față de organizarea și desfășurarea acestuia.

Valorificarea exemplelor de bună practică

26. În baza instrumentelor și criteriilor de evaluare aprobate, activitățile desfășurate pot fi premiate la nivelul unității de învățământ, cu sprijinul autorităților administrației publice locale, al partenerilor educaționali, din resurse proprii etc.

27. Unitățile de învățământ sunt încurajate să își promoveze cele mai bune activități prin metode variate, care să asigure informarea publicului larg și implicarea unui procent mare de membri ai comunității în evaluarea și stabilirea celor mai valoroase acțiuni: chestionare aplicate elevilor, cadrelor didactice și părinților, un „jurnal” al săptămânii programului „Școala altfel: Să știi mai multe, să fii mai bun!” făcut public, prezentarea activităților pe site-ul propriu, pe cel al partenerilor implicați în activități, informări/articole în mass-media locală sau centrală, fotografii, filme, organizarea unui vot direct al elevilor,

părinților, cadrelor didactice, organizarea unui vot electronic pentru publicul larg etc.

28. În baza instrumentelor și criteriilor de evaluare aprobate, fiecare unitate de învățământ poate selecționa o singură activitate din cele desfășurate, cu care să participe la competiția celor mai interesante activități desfășurate la nivel județean/al municipiului București în cadrul săptămânii „Școala altfel: Să știi mai multe, să fii mai bun!”.

29. Pentru a participa la competiția organizată la nivel județean/al municipiului București, unitatea de învățământ va încărca pe site-ul inspectoratului școlar, la rubrica dedicată competiției din cadrul programului „Școala altfel: Să știi mai multe, să fii mai bun!”, dosarul activității propuse.

30. La nivel județean/al municipiului București, competiția își propune să selecteze și să promoveze pe site-ul inspectoratului cele mai interesante 10 activități care s-au desfășurat în săptămâna programului „Școala altfel: Să știi mai multe, să fii mai bun!”, câte una din fiecare din domeniile:

- cultural;
- artistic;
- tehnic;
- științific;
- sportiv;
- cetățenie democratică și responsabilitate socială;
- educație pentru sănătate și stil de viață sănătos;
- educație ecologică și protecție a mediului;
- abilități de viață;
- consiliere și orientare.

31. Selecția activităților se va face în baza unor criterii stabilite de inspectoratul școlar printr-o procedură transparentă, prin implicarea consiliului județean/al municipiului București al elevilor, a organizațiilor reprezentative ale părinților și a consiliului consultativ al cadrelor didactice. Criteriile și modalitatea de evaluare, modalitatea și termenul-limită de încărcare a dosarelor activităților vor fi stabilite de fiecare inspectorat și comunicate unităților de învățământ din subordine și publicului larg în timp util, dar nu mai târziu de data de 2 martie 2015.

32. Fiecare inspectorat va stabili, prin decizie a inspectorului școlar general, componența comisiei de evaluare a activităților primite de la unitățile de învățământ. Comisia va evalua dosarele depuse, în conformitate cu modalitățile și criteriile stabilite la nivelul inspectoratului și comunicate public, și va selecta cel mult câte o activitate pentru fiecare domeniu menționat la pct. 30.

33. Inspectoratele școlare sunt încurajate să promoveze cele mai bune activități ale unităților de învățământ prin metode variate, care să asigure informarea publicului larg și implicarea unui procent mare de membri ai comunității în evaluarea și stabilirea celor mai valoroase acțiuni: prezentarea activităților pe site-ul propriu, pe cel al partenerilor implicați în activități, informări/articole în mass-media locală sau centrală, fotografii, filme, organizarea unui vot direct al elevilor, părinților, cadrelor didactice, organizarea unui vot electronic pentru publicul larg etc.

34. În baza instrumentelor și criteriilor de evaluare stabilite la nivelul inspectoratelor școlare, activitățile desfășurate pot fi premiate la nivelul județului/al municipiului București, cu sprijinul autorităților administrației publice locale, al partenerilor educaționali, din resurse proprii etc.

35. Cele mai interesante 10 activități desfășurate în cadrul săptămânii „Școala altfel: Să știi mai multe, să fii mai bun!” stabilite la nivelul fiecărui județ și al municipiului București, conform pct. 30—32, vor participa la competiția organizată la nivel național, de Ministerul Educației Naționale, conform unei proceduri ce va fi transmisă inspectoratelor școlare, până la data de 10 aprilie 2015.

ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

REGULAMENT

privind stabilirea cerințelor prudențiale aplicabile societăților de administrare a investițiilor care administrează portofolii individuale de investiții, precum și pentru modificarea și completarea Regulamentului Autorității de Supraveghere Financiară nr. 3/2014 privind unele aspecte legate de aplicarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului și a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012

În conformitate cu prevederile art. 1 alin. (2), art. 2 alin. (1) lit. a) și d), art. 3 alin. (1) lit. b), art. 6 alin. (2), precum și ale art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare, în conformitate cu prevederile art. 41 și ale art. 278—283 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, potrivit deliberărilor Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară din data de 18 iunie 2014,

Autoritatea de Supraveghere Financiară emite prezentul regulament.

CAPITOLUL I

Cerințele prudențiale aplicabile societăților de administrare a investițiilor care administrează portofolii individuale de investiții

Art. 1. — Prezentul regulament stabilește cerințele prudențiale aplicabile societăților de administrare a investițiilor care administrează portofolii individuale de investiții având în vedere prevederile art. 278 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *O.U.G. nr. 99/2006, cu modificările și completările ulterioare*.

Art. 2. — Termenii și expresiile utilizate în cuprinsul prezentului regulament au semnificația prevăzută de *O.U.G. nr. 99/2006, cu modificările și completările ulterioare*, și de *Legea nr. 297/2004 privind piața de capital, cu modificările și completările ulterioare*.

Art. 3. — (1) Societăților de administrare a investițiilor, denumite în continuare *S.A.I.*, care au înscris în obiectul de activitate administrarea portofoliilor individuale de investiții în conformitate cu prevederile art. 5 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/2012 privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare și societățile de administrare a investițiilor, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 297/2004 privind piața de capital și care prestează efectiv această activitate, li se aplică în mod corespunzător, pentru pozițiile aferente portofoliilor individuale de investiții, următoarele prevederi ale Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012, denumit în continuare *Regulamentul (UE) nr. 575/2013*:

1. partea întâi — Dispoziții generale, titlul I — Obiect, domeniu de aplicare și definiții;
2. partea întâi, titlul II — Nivelul aplicării cerințelor;
3. partea a doua — Fonduri proprii;
4. partea a treia — Cerințe de capital, titlul I — Cerințe generale, evaluare și raportare;

5. partea a treia, titlul II — Cerințe de capital pentru riscul de credit;

6. partea a treia, titlul IV — Cerințe de fonduri proprii pentru riscul de piață;

7. partea a treia, titlul V — Cerințe de fonduri proprii pentru riscul de decontare;

8. partea a treia, titlul VI — Cerințe de fonduri proprii pentru riscul de ajustare a evaluării creditului;

9. partea a patra — Expunerile mari;

10. partea a cincea — Expuneri la riscul de credit transferat;

11. partea a opta — Publicarea de informații de către instituții cu excepția prevederilor art. 450;

12. partea a zecea — Dispoziții tranzitorii, rapoarte, analize și modificări.

(2) *S.A.I.* menționate la alin. (1) li se aplică în mod corespunzător următoarele prevederi ale Regulamentului Autorității de Supraveghere Financiară nr. 3/2014 privind unele aspecte legate de aplicarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului și a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012:

1. titlul I, capitolul II „Definiții”;

2. titlul I, capitolul III, secțiunea a 4-a „Administrarea riscurilor semnificative”, cu excepția subsecțiunilor 4.7 și 4.8;

3. titlul I, capitolul III, secțiunea a 5-a „Abordări interne pentru calcularea cerințelor de fonduri proprii”;

4. titlul I, capitolul III, secțiunea a 7-a „Analiza continuă a permisiunii de a utiliza abordări interne”;

5. titlul II „Fondurile proprii”;

6. titlul IV „Supravegherea pe bază consolidată”.

(3) *S.A.I.* menționate la alin. (1) care prestează efectiv activitatea de administrare a portofoliilor individuale de investiții au obligația transmiterii Autorității de Supraveghere Financiară, cel puțin o dată la 3 luni, o situație a structurii fondurilor proprii calculate în conformitate cu prevederile părții a doua, titlul I „Elemente ale fondurilor proprii” din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. Situația fondurilor proprii de nivel 1 conform prevederilor art. 25 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 se transmite de către *S.A.I.* care prestează efectiv activitatea de

administrare a portofoliilor individuale de investiții cu frecvență lunară.

(4) Raportările menționate la alin. (3) se transmit pe suport electronic, în termen de maximum 30 de zile de la sfârșitul perioadei de raportare, în formatul prevăzut în standardele tehnice de punere în aplicare cu privire la raportarea în scopuri de supraveghere a instituțiilor în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Art. 4. — (1) Sunt exceptate de la obligațiile prevăzute la art. 3 S.A.I. care administrează portofolii individuale de investiții cu îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții:

a) administrarea portofoliilor individuale de investiții se face în baza unei politici de investiții prevăzute în contractul de administrare a portofoliilor individuale de investiții încheiat cu clientul;

b) clientul își asumă toate riscurile financiare rezultate din administrarea portofoliului individual, atât pentru instrumentele încredințate spre păstrare unui custode, cât și pentru cele a căror evidență este ținută de S.A.I. și/sau de terțe părți.

(2) Pentru fiecare portofoliu individual de investiții administrat și căruia i se aplică prevederile alin. (1), S.A.I. va transmite, la cererea Autorității de Supraveghere Financiară, informațiile necesare care justifică această încadrare.

(3) În cazul S.A.I. pentru care toate portofoliile individuale de investiții administrate îndeplinesc condițiile prevăzute la alin. (1), valoarea fondurilor proprii minime menținute de către acestea respectă prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 32/2012.

CAPITOLUL II

Modificarea și completarea Regulamentului Autorității de Supraveghere Financiară nr. 3/2014 privind unele aspecte legate de aplicarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului și a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012

Art. 5. — Regulamentul Autorității de Supraveghere Financiară nr. 3/2014 privind unele aspecte legate de aplicarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului și a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 170 din 10 martie 2014, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 3, după punctul 38 se introduce un nou punct, punctul 39, cu următorul cuprins:

„39. *abordări interne* — abordări conform Regulamentului (UE) nr. 575/2013 astfel: abordarea bazată pe modele interne de rating, menționată la art. 143 alin. (1), cea bazată pe modele interne menționată la art. 221, cea bazată pe estimări proprii menționată la art. 225, cea aferentă abordării avansate de evaluare menționată la art. 313 alin. (2), metoda modelelor interne menționată la art. 283 și 363 și abordarea bazată pe evaluări interne menționată la art. 259 alin. (3).”

2. După articolul 3 se introduce un nou articol, articolul 31, cu următorul cuprins:

„Art. 31. — (1) Termenii și expresiile utilizate în cuprinsul prezentului regulament au semnificația prevăzută de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Pentru scopurile prezentului regulament, termenii și expresiile: instituție, entitate din sectorul financiar, situație consolidată, bază consolidată, bază subconsolidată, fonduri proprii, piață reglementată, capital eligibil, efect de levier, risc asociat folosirii excesive a efectului de levier, instituție externă de evaluare a creditului au înțelesul prevăzut la art. 4 alin. (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.”

3. La articolul 5, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (3¹), cu următorul cuprins:

„(3¹) Prin excepție de la autorizarea prevăzută la alin. (3), S.S.I.F. care nu sunt semnificative din punctul de vedere al mărimii, organizării interne, naturii extinderii și complexității activităților lor în sensul prezentului regulament transmit la A.S.F. o justificare a necesității cumulării celor două funcții în cadrul structurii organizatorice.”

4. Articolul 7 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 7. — (1) S.S.I.F. care sunt semnificative din punctul de vedere al mărimii, organizării interne și naturii, extinderii și complexității activităților lor trebuie să înființeze un comitet de administrare a riscurilor compus din membri ai organului de conducere care nu exercită nicio funcție executivă în S.S.I.F. respectivă. Membrii comitetului de administrare a riscurilor trebuie să dispună de cunoștințe, competențe și expertiză corespunzătoare pentru a înțelege pe deplin și a monitoriza strategia privind administrarea riscurilor și apetitul la risc a S.S.I.F.

(2) În sensul prezentului regulament, A.S.F. apreciază că o S.S.I.F. este semnificativă din punctul de vedere al mărimii, organizării interne și naturii, extinderii și complexității activității dacă îndeplinește cel puțin 3 dintre criteriile de mai jos:

- cota de piață a respectivei SSIF este mai mare de 5%;
- valoarea activelor aflate în custodie este mai mare de 10 milioane euro;
- procentul reprezentat de valoarea tranzacțiilor realizate pe cont propriu din valoarea totală a tranzacțiilor realizate de S.S.I.F. este mai mare de 20%;
- capitalul inițial reprezintă echivalentul în lei a 730.000 euro;
- S.S.I.F. îndeplinește calitatea de formator de piață și/sau furnizor de lichiditate;

f) S.S.I.F. derulează tranzacții cu instrumente financiare derivate și/sau în afara piețelor reglementate și a sistemelor alternative de tranzacționare în nume propriu.

(3) A.S.F. reevaluează respectarea criteriilor menționate la alin. (2) cel puțin o dată la 6 luni.

(4) A.S.F. poate încadra o S.S.I.F. care nu îndeplinește prevederile alin. (1) în categoria S.S.I.F. semnificativă din punctul de vedere al mărimii, organizării interne și naturii, extinderii și complexității activității dacă activitățile pe care aceasta le desfășoară prezintă o asemenea importanță încât orice dificultate sau eșec în desfășurarea acestora ar putea avea un efect negativ semnificativ în ceea ce privește abilitatea S.S.I.F. de a-și îndeplini obligațiile prevăzute de legislația aplicabilă și/sau de a-și continua activitatea.”

5. La articolul 8, alineatul (2) se abrogă.

6. La articolul 53, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) Membrii personalului care dețin funcții de control sunt independenți de funcțiile operaționale pe care le supraveghează, dețin autoritatea corespunzătoare și sunt remunerați în funcție de realizarea obiectivelor legate de funcțiile lor, indiferent de performanțele sectoarelor operaționale pe care le controlează.”

7. Articolul 153 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 153. — S.S.I.F. vor finaliza demersurile necesare în vederea conformării cu prevederile prezentului regulament, inclusiv în ceea ce privește obligația modificării structurii

organizatorice și implementării/adaptării procedurilor interne în termen de 9 luni de la data publicării prezentului regulament în Monitorul Oficial al României, Partea I.”

8. După articolul 153 se introduce un nou articol, articolul 153¹, cu următorul cuprins:

„Art. 153¹. — Modificările în structura organizatorică a S.S.I.F. în ceea ce privește componența consiliului de administrație și a conducătorilor în vederea alinierii la prevederile prezentului regulament, în perioada de încadrare acordată de A.S.F., sunt autorizate de A.S.F. fără perceperea tarifului de autorizare prevăzut în Regulamentul nr. 7/2006 privind veniturile Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare, aprobat prin Ordinul președintelui Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare nr. 30/2006, republicat, cu modificările și completările ulterioare.”

Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,
Mișu Negrițoiu

București, 19 iunie 2014.
Nr. 11.

CAPITOLUL III Dispoziții finale

Art. 6. — Nerespectarea prevederilor prezentului regulament atrage aplicarea măsurilor prevăzute la art. 226 din O.U.G. nr. 99/2006, cu modificările și completările ulterioare, precum și a sancțiunilor prevăzute la titlul X din Legea nr. 297/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 7. — (1) La data intrării în vigoare a prezentului regulament se abrogă Ordinul Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare nr. 149/2007 pentru aprobarea Instrucțiunii nr. 8/2007 privind raportarea cerințelor minime de capital, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 78 din 31 ianuarie 2008.

(2) Prezentul regulament intră în vigoare la data publicării acestuia în Monitorul Oficial al României, Partea I.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

